

 teatre lliure

Juli Cèsar

de **William Shakespeare**
direcció i adaptació **Àlex Rigola**

Teatre Lliure de Montjuïc – Sala Fabià Puigserver (del 23 de desembre al 4 de gener)

Juli Cèsar

de **William Shakespeare** direcció i adaptació **Àlex Rigola**

Traducció	Salvador Oliva
Direcció i adaptació	Àlex Rigola
Escenografia	Bibiana Puigdefàbregas
Vestuari	M. Rafa Serra
Il·luminació	Maria Domènech
Espai Sonor	Jordi Collet
Disseny de so	Igor Pinto
Coreografia	Ferran Carvajal

Intèrprets	
Pere Arquillué	Antoni
Ivan Benet	Casca
Dani Casadellà	Octavi
Quim Dalmau	Cinna
Daniela Feixas	Pòrcia
Angels Sánchez	Metel·lus
David Cuspinera	Juli Cèsar
Jacob Torres	Deci
Alícia Pérez	Càssius
Anna Roblas	Lèpid
Eugeni Roig	Criat
Joel Roldán	Octavi
Joan Carreras	Brutus
Gastón	

Ajudant de direcció	Carol López
Caracterització	Eva Fernández
Entrenador Gastón	Sebastián de la Flor

Assistent d'escenografia	Àlex Aviñoa
Assistent de vestuari	Judit Torres
Construcció escenografia	Arts-cenics

Producció	Teatre Lliure
-----------	----------------------

qui convenç?
qui mal interpreta?
qui ambiciona?
qui s'equivoca?
qui es deixa portar més per les passions que per les raons?
qui per les raons més que per les passions?
qui conspira?
qui traeix?
qui mitifica?
qui menteix?
qui estima?
qui es deixa estimar?
qui no té temps per estimar?
qui no vol estimar?
qui vol ser pedra?
qui vol ser gel?
qui dóna la vida?
qui la perdona?
qui es deixa perdonar?
qui és polític?
qui és home?
qui s'amaga?
qui es posa nerviós?
qui pensa en tu ara que ets mort?
qui és ciutadà?
qui recorda el que havia de ser la política i el que és?

qui està al servei de qui?
qui vol la guerra?
qui vol matar?
qui assassina?
qui es deixa assassinar?
qui va més enllà?
qui creu en l'assassinat?
qui es contradiu?
qui ha convertit la política en teatre?
qui obre la caixa de Pandora?
qui obre la caixa de Pandora?
qui obre la caixa de Pandora?
qui deixa escapar tots els mals?
qui s'ha quedat amb l'esperança?
qui és el que no sap construir quan ha destruït?
qui no té projecte?
qui és un malparit?
qui comença la casa per la teulada?
qui provoca canvis?
qui els empeny?
qui té ètica?
qui en deixa de tenir?
qui vol manar?
qui és polític?
per què?

*És ben cert que vivim un temps estrany:
Interpretem les coses a la nostra manera,
lluny del sentit que elles mateixes tenen*

Juli Cèsar (Acte I escena 3a)

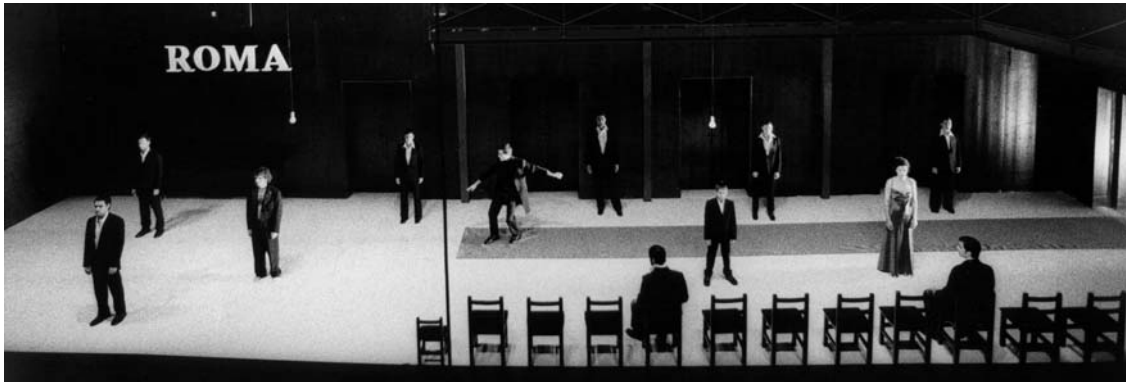
William Shakespeare

Shakespeare va escriure el seu *Juli Cèsar* basant-se en la relació dels fets que féu Plutarc. Potser va prendre d'aquest historiador i filòsof de l'antiguitat l'essència que destil·la el seu drama: quin és l'espai que li resta a l'ètica dins la política?

Dos personatges tant diferents com Brutus o Càssius, moguts per intencions tal vegada contradictòries, arriben a creure que l'únic camí és l'assassinat del líder. Però després del crim cap a on han de caminar? Què és el que construiran després de destruir? els assassins de Cèsar es veuen superats pels seus propis actes, no tenen programa, ni projecte: han trasbalsat Roma, han provocat el canvi trepitjant les seves fronteres morals, però no tenen res a oferir. a *Juli Cèsar* hi trobem sentiments intemporals que han mogut l'home des que és home: la fascinació que exerceix el poder pel poder és un d'ells. Candidats en pugna, per exemple, que no expliquen que volen fer, perquè volen manar.

Senzillament volen ser al capdamunt. I molts cops això passa per destruir l'adversari, sense més, convertint els seus defectes en tares insuportables per la nació. Això és *Juli Cèsar*, però també és el que destil·len moltes de les notícies dels diaris de cada dia.

“Un director que confia en la intel·ligència i la sensibilitat de l’espectador, que li pressuposa prou iniciativa per omplir amb les seves pròpies reflexions les moltes preguntes que plantegen les seves posades en escena .”

Juan Carlos Olivares, "Avui"

“El Juli Cèsar de Rigola es una maravilla, se mire por donde se mire”

Jordi Llavina, “La Vanguardia”

“Nada parece gratuito en este montaje riguroso y coherente”

Iolanda G. Madariaga, “El Mundo”

“Rigola logra momentos de una belleza escénica sobrecogedora”

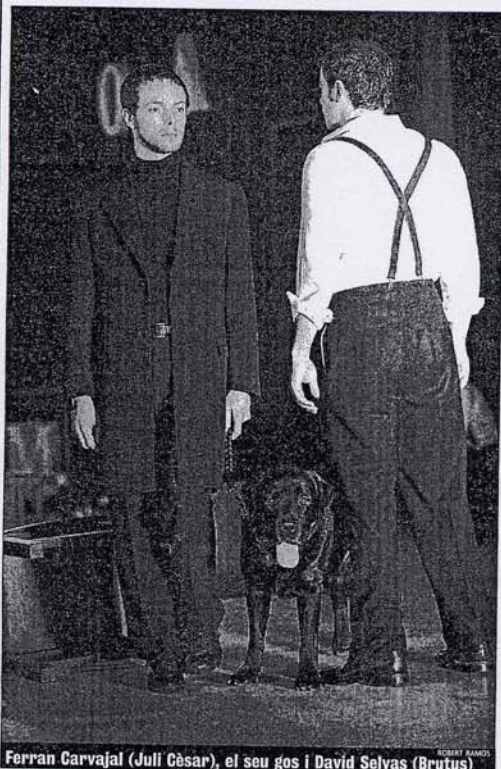
Pablo Ley, “El País”

“Un memorable Juli Cèsar (...) que fa del teatre l’art més contemporani que existeix”

Fabienne Darge, “Le Monde”

TEATRE

'Juli Cèsar'

Ferran Carvajal (Juli Cèsar), el seu gos i David Selvas (Brutus)

en el desconcert que provoquen les seves imatges. Perplexitat que acostuma a desaparèixer quan la suma d'heretodòxies acaba per construir una irrefutable lògica dramàtica.

És veritat que al seu muntatge Juli Cèsar ha perdut tota la dignitat patrícia, marcat per un moviment abstracte i coreogràfic que l'aïlla de l'epidèrmica brutalitat de la resta dels personatges d'aquest drama ètic. Però amb aquest moviment estrany fixa la idea que Juli Cèsar no és més que un reflex dels altres, distorsionat pel mirall de les seves ambicions, pors, desitjos i frustracions.

Juli Cèsar és una funció repleta d'aquestes imatges que entren per la retina per desplegar-se al cap en un discurs coherent. També és un muntatge que mima la paraula, que cedeix generosament espai a la veu de l'interpret i de l'autor. Els exemples més clars d'aquest equilibri són el lament del seu abandonat de Pòrcia -una impactant Matilda Espluga en la seva sensual súplica- i el discurs fúnebre de Marc Antoni -gran Pere Arquillué, a pesar de certa desgana- davant del cos de Juli Cèsar. L'escena comença sense altra teatralitat que la que pot expressar l'actor amb

la paraula. L'actor, Shakespeare i l'homenatge a l'amic mort en un dels millors exercicis de retòrica política. I en aquest moment, el cos inert de Cèsar als braços de Marc Antoni es dreça, sol, recobrant el seu valor com a símbol únicament per la força dels arguments del tribú.

Aquest cadàver revivificat serà el que tancarà i obrirà les portes de la mort sobre els seus enemics, en una acció que continua muda, amb la massa tancant el conspirador Deci en un asfixiant cercle de mort, amb la cadència automatitzada del proletariat de *Metropolis* i la fixació assassina dels nois de *La naranja mecànica*. Aquesta comunió entre acció i paraula està en la mateixa estructura de l'adaptació. Si la primera parte (*Paraula*) és una anàlisi de com la retòrica dels grans discursos serveix a interessos més primaris (el pacte de la conspiració i l'assassinat de Cèsar es mostren com una explosió d'energia), la segona (*Guerra*) és un treball magistral de com la monumentalitat i la brutalitat de la guerra pot condensar-se en accions simples, perfectes en el seu sentit i estètica, com un haikú. Màxima expressió amb els mínims recursos. Una primera part que retrata l'engany de la retòrica i una de segona que mostra la destrucció com una carrera cap a l'esgotament físic i mental de l'ésser humà.

Un altre aspecte interessant del muntatge és que no jutja els protagonistes. Marc Antoni no és millor que Càssius o Brutus per manejar millor els trucs de la retòrica. La seva victòria en la batalla ja està anunciada en el seu discurs. El poder de l'arenga és que és igual d'efectiva davant la plebs que davant la soldadesca. Tampoc se salva Brutus. La seva personalitat utòpica, rendida als grans conceptes, revela alhora una enorme debilitat de caràcter. El seu gran sentit de la justícia (més abstracta i idealista que real) acaba en suïcidi, en fracàs. Càssius és el més conseqüent, el que actua mogut per una causa clara, directa i concreta: la seva. I és aquesta dualitat entre el màxim ideal i el màxim realisme el que més interessa al director, i són els seus dos intèrprets els que vessen més convicció. David Selvas (Brutus) i Julio Manrique (Càssius) s'hi deixen la pell, i les seves escenes en comú són descàrregues elèctriques que tensen tota la sala.

Rigola vincitur

Juan Carlos Olivares

'JULI CÈSAR', de William Shakespeare.
 TRADUCCIÓ: Salvador Oliva. DIRECCIÓ
 I ADAPTACIÓ: Àlex Rigola.
 ESCENOGRAFIA: Bibiana
 Puigdefàbregas. VESTUARI: M. Rafa
 Serra. ESPAI SONOR: Jordi Collet. COS I
 MOVIMENT: Ferran Carvajal.
 INTÈRPRETS: Nao Albet, Mireia Aixalà,
 Pere Arquillué, Ferran Carvajal,
 Cristina Genebat, Julio Manrique,
 Alicia Pérez, Xavier Ripoll, Eugeni
 Roig, David Selvas. LLIURE DE GRÀCIA,
 21 DE NOVEMBRE.

Entre el murmuri de satisfacció, algú va deixar anar un lament: "Ai, que me l'han tocat, que això no és Shakespeare, que aquest no és el meu Juli Cèsar!". Entre aquesta comunitat feliç i còmplice al vestíbul del Teatre Lliure de Gràcia, algú demanava respecte pel geni. D'arguments no n'hi faltaven, al paladí. Àlex Rigola ha manipulat aquest esplèndid text amb la determinació d'un podador. Respecte. Quina altra cosa sinó respecte és depurar un clàssic perquè la perfecció de l'obra heretada no s'interposi com un vel preciosa entre l'espectador i l'obra real?

Àlex Rigola és dels pocs directors que sempre mostra el seu màxim respecte per l'autor, fins i tot superant els lligams de la literatura. Un director que confia en la intel·ligència i la sensibilitat de l'espectador, que li pressuposa prou iniciativa per omplir amb les seves pròpies reflexions les moltes preguntes que plantegen les seves posades en escena. Per Rigola, una obra només es completa quan passa per la mirada activa del públic. A Rigola no se'l podrà acusar mai de profanar la tradició per frivolitat. Potser es rabegi

JORDI LLAVINA

Vuelve Rigola

El sábado llegué a la carrera al Lliure de Gràcia. Pasaban dos minutos de las nueve, y el colapso circulatorio en el barrio era, una vez más, proverbial. Canalones y gárgolas destilaban su elegía por la lluvia de todo un día, y los banderines de córner del Camp Nou chorreaban, como un lúgubre presagio plantado en cada una de nuestras esquinitas de alma culé. Toda la ciudad –alcantarillas y almas– desaguaba. Subí las escaleras del teatro a toda leche. Allí en lo alto asomaban las gafas de Àlex Rigola, mitad acomodador, mitad padre reincidente que está a punto de dar un tizeretazo al cordón umbilical que va a soltar a la vida a su nueva criatura (una criatura felizmente ensangrentada). Éste es el “dire”, le dije a mi compañera. Esa proximidad, esa familiaridad del Lliure de Gràcia (la última vez, estuve también, codo con codo, con Lluís Homar viendo el “Troilus i Cressida” de Albertí)...

El “Juli Cèsar” de Rigola es una maravilla, se mire por donde se mire. A mí lo que me parece modéli-

co es que un director no trinche la tradición, que no descuarte un texto canónico, sino que lo respete para ataviarlo –contextualizarlo– con los harapos de la mentalidad contemporánea. Que es lo que consigue Rigola con este montaje.

La escenografía, de lo más austero, para realzar el peso de las palabras y la herida de las ideas. La palabra “Roma”, en hermosos tipos blancos, como un poema de Brossa, presidiendo la acción. Tras el intermedio, cuando el crimen perpetrado por Brutus y Cassius deviene en pura impotencia, de esas letras albas que podían haberse ensuciado con la sangre de César muerto en el escenario, se despeñan dos, y sólo permanecen fijas la O de Octavio y la A de Antonio: las vocales que sustentan la nueva época.

El nuevo “Juli Cèsar” mantiene, a lo largo de dos horas y media, una sobria belleza plástica. La espada firmemente sostenida por el esclavo hacia la que avanza su pecho un Brutus desalentado por la falta de ambición y la zozobra de su pueblo (David Selvas, muy con-

vincente) es el micrófono que impacta en el corazón de la realidad. El consejo de los amotinados, con Brutus y Cassius a la cabeza, tiene algo de conciliábulo de mafiosos, pero a la vez también el aire de una célula de benditos revolucionarios, que convienen, en lo teórico, en la ineluctabilidad del magni-

EL NUEVO “JULI

Cèsar” mantiene,

a lo largo de dos horas

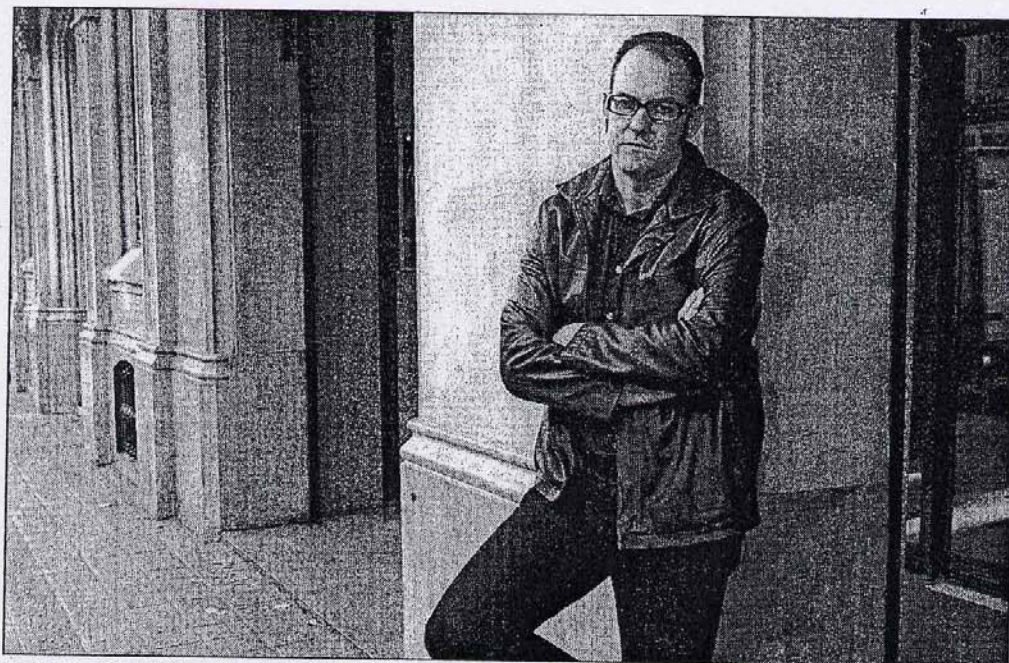
y media, una sobria

belleza plástica

cidio. Y todavía más: alrededor de la mesa en que traman la muerte de César, componen una Santa Cena de una rigurosa eficacia: vestidos con pantalón negro y camisa blanca (sólo los esclavos van a pecho descubierta, sin camisa).

Rigola deja a su César ensangrentado en escena durante una

hora (Ferran Carvajal, notable). Es un Cristo bajado de la cruz, a ras de tierra, sin corona pero con toda la dignidad del mundo, cuyo espíritu sigue gobernando más allá de la muerte. El joven director está enamorado de la languidez enfermiza de ese Cristo-César, de la fusión de tradiciones. Antonio (Pere Arquillué, soberbio) se refocila de lo lindo con la ambigüedad de su mensaje: es un cínico de mucho cuidado que sabe nadar y guardar la ropa. Montaje de ritmo a veces sobrecogedor, a veces más llevadero. Ningún actor titubea, ningún pie trastabilla, porque sería como hacerle un feo a Shakespeare. Alicia Pérez (muy digna) vive la transición del “Troilus i Cressida” a “Juli Cèsar” con una apreciable mejoría de su accidente (un pie quebrado): ya no actúa en silla de ruedas, sino que lleva una pierna sujeta por un vendaje ortopédico. En el Estadi apuntaba marea negra. La de Galicia era, más que nunca, la Costa de la Muerte. En el Lliure, por el contrario, la tragedia iluminada por Rigola había reducido la borrasca del ambiente. ●

El director Alex Rigola, responsable del montaje 'Juli Cèsar'. / ANTONIO MORENO

[Teatro] JULI CESAR

Un espectáculo importante

Autor: William Shakespeare. / Traducción: Salvador Oliva. / Dirección y adaptación: Alex Rigola. / Escenografía: Bibiana Puigdefàbregas. / Vestuari: M. Rafa Serra. / Iluminación: Maria Domènech. / Espacio sonoro: Jordi Collet. / Cuerpo y movimiento: Ferran Carvajal. / Intérpretes: Nao Albet, Mireia Aixalà, Pere Arquillué, Ferran Carvajal, Matilda Espluga, Cristina Genebat, Julio Manrique, Alicia Pérez, Xavier Ripoll, Marc Rodríguez, Eugeni Roig, Joel Roldán, David Selvas y Gaston. / Compañía: Teatre Lliure. / Escenario: Teatre Lliure de Gràcia. / Fecha de estreno: 21 de noviembre.

★★★

IOLANDA G. MADARIAGA

BARCELONA.—Se insiste siempre en la actualidad de las tragedias de William Shakespeare. En todas y cada una se encuentran elementos que conectan con nuestro presente, pero de las tres tragedias históricas de tema romano es *Julio César* la que, políticamente, mejor encaja con el actual panorama internacional.

El episodio del asesinato de Julio César se ubica en el camino hacia la consolidación del Imperio Romano, un proceso histórico que la añoranza de la 'democrática' República de unos pocos no

sólo no logró detener, sino que precipitó. Shakespeare no se aparta del relato de Plutarco, buscando la tragedia en la fatalidad histórica.

En la adaptación, Alex Rigola realiza un trabajo de depuración retórica destacable: aunque duela la supresión de algunos parlamentos, hay que reconocer una cuidada labor que mantiene en esencia el sentido del texto original. En su voluntad de actualización de la obra, Alex Rigola se sirve del texto para plantearse un sinfín de preguntas sobre el juego político actual, hábilmente trasladadas al espectador.

El montaje de *Julio César* es una interpelación directa al público en la que se observan muchas de las claves estéticas de la puesta en escena contemporánea: un espacio único de representación transformado por la acción de los personajes en la multiplicidad de escenarios requeridos; sencillez y contención escenográfica con tendencia hacia el conceptualismo, uso indiscriminado del anacronismo, evidenciación de los medios técnicos empleados y movimiento escénico coreografiado. A esto se suma la creación por yuxtaposición de un espacio so-

noro muy heterogéneo y repleto de referencias comunes que Rigola se ocupa de subrayar adecuadamente. Nada parece gratuito en este montaje riguroso y coherente.

El planteamiento interpretativo, basado en el derroche de energía física con el que se explicita la violencia contenida en el texto, requiere unas condiciones por parte de los actores que, sin embargo, no se encuentran por igual en todo el elenco, del que destaca un poderosísimo Pere Arquillué en el papel de Marco Antonio.

Por momentos, la palabra pierde fuerza en favor de la recreación de una imagen, en ocasiones obvia, dando un aire irregular al espectáculo. Con todo, *Julio César* confirma la faceta de creador de un Alex Rigola cada vez más maduro y elocuente.

Fue precisamente Alex Rigola quien, tras recibir los aplausos de los espectadores que la noche del jueves se acercaron al Lliure de Gràcia, pidió una ovación en recuerdo de Josep Montanyès, el director del Teatre Lliure fallecido el pasado 10 de noviembre. Y los espectadores respondieron, puestos en pie, con un aplauso largo y emotivo.

TEATRO ► 'JULI CÈSAR'

Entre la brillantez y el descalabro

Juli Cèsar

De William Shakespeare. Traducción: Salvador Oliva. Dirección y adaptación: Àlex Rigola. Intérpretes: Nao Albet, Mireia Aixalà, Pere Arquillué, Ferran Carvajal, Tilde Espalga, Cristina Genebat, Julio Manrique, Alicia Pérez, Xavier Ripoll, Marc Rodríguez, Eugeni Roig, Joel Rodán, David Selvas. Escenografía: Bibiana Puigdefàbregas. Teatre Lliure, 21 de noviembre.

PABLO LEY
Àlex Rigola tiene en su haber un gran Shakespeare. *Titus Andrónico* subió hace un par de años a los escenarios como una fuerza de la naturaleza, y fue precisamente este montaje el que le abrió a Rigola las puertas del Lliure. Era una pieza construida con una mirada radical, contemporánea, incluso con un cierto punto de arrogancia: en su voluntad de poner a Shakespeare en su sitio, o en las referencias intencionadamente adolescentes del cómic y de la televisión. Ahora Rigola ha vuelto a Shakespeare, también a Roma, con *Juli Cèsar*, pero esta vez, ha querido adentrarse en el universo de las referencias adultas. Sólo en la segunda parte emerge aquí el mejor Rigola, capaz de proponer soluciones escénicas de plasticidad compulsiva.

Pero tal vez haya que empezar por *Juli Cèsar*, la tragedia de Shakespeare. Es cierto que, ya en Shakespeare, el personaje de César es un personaje extraño, sin apenas matices, como una estatua hecha de las virtudes y los defectos que los otros le atribuyen, esas masas volubles que lo aclaman, los conspiradores que lo temen y odian. Julio César no parece un personaje humano, como sí lo es Bruto. Rigola lo sublima, lo poetiza, transforma su presencia en danza contemporánea y lo elimina como motor de la tragedia, ojo del huracán que habrá de arrasarlo todo tras su muerte. Tal vez no sea ésta una decisión del todo afortunada, porque la obra de Shakespeare se escora hacia otra parte.

Como también se escora ante la falta de empuje de los dos parlamentos centrales, el de Marco Bruto y el de Marco Antonio, donde se revela, probablemente, uno de los temas centrales de la tragedia. Bruto y Antonio logran que las masas cambien, con sus breves parlamentos, su voluntad: a favor de Bruto y los conspiradores primero, contra ellos después. Esta volubilidad es lo que, seguramente, determina la grandeza de Julio César, cuya desaparición desemboca en la guerra civil de que se ocupan los últimos actos de la pieza. Bruto, en su honestidad, es la única contrafigura válida de César y a él le dedica Rigola su montaje sin reparar en que anulando a César en su grandeza anula también la grandeza del magnicidio de Bruto.

Es cierto, sin embargo, que Rigola logra momentos de una belleza escénica sobrecogedora, y también lo es que, tan pronto como se desata la guerra civil, emerge el Rigola que triunfó en *Titus Andrónico*, más maduro, menos anecdótico, más contundente, incluso en la referencia clarísima a *Apocalypse Now*, *The Doors* y Wagner, momentos álgidos de una guerra en el mismo corazón de las tinieblas. Pero para llegar hasta aquí transcurre toda una primera parte de un esteticismo preciosista, con voca-

ción de estética contemporánea marchamo siglo XX y despojamiento minimalista, que nada le aporta a la pieza.

El peso del montaje recae sobre David Selvas (Bruto) y Pere Arquillué (Antonio) y ninguno de los dos logra romper la argamasa de teatro colectivo en que están sumergidos. Ausente César, sobre ellos recae la tragedia. El trabajo de conjunto es, en cambio, extremadamente eficaz y los diálogos transcurren en su justo tiempo con vigorosas actuaciones individuales como las de Julio Manrique, Alicia Pérez o Xavier Ripoll. Mención especial merece la escenografía de Bibiana Puigdefàbregas. Y tal vez sea en el aspecto visual donde Rigola, Puigdefàbregas y Doménech (iluminación) son más convincentes. Al final, una ovación cerrada premió un espectáculo que será, probablemente, uno de los éxitos de esta temporada.

Una escena del montaje *Juli Cèsar*, dirigido por Àlex Rigola.

THÉÂTRE • Le jeune metteur en scène catalan Alex Rigola met Shakespeare sous ecstasy

« Jules César », la politique comme jeu de massacre

LILLE*de notre envoyée spéciale*

Ils nous bousculent, ils nous secouent, ils nous en font voir de toutes les couleurs, ces Espagnols. Après Rodrigo Garcia et Calixto Bieito, voici Alex Rigola, le Catalan, qui nous met k.o. d'un larsen en plein cœur : ainsi meurt Brutus, à la fin d'un mémorable *Jules César* qui semble avoir été dopé à l'ecstasy et fait du théâtre l'art le plus contemporain qui soit.

Plateau et murs blanc clinique, sur lesquels se détachent ces lettres noires, ROMA, et ces lettres lumineuses, Word et War. Mots en guerre et guerre des mots : la politique. Rome, 44 avant Jésus-Christ. D'une guerre civile à l'autre : César, vainqueur de Pompée, revient couvert de gloire. Il est réélu consul pour la quatrième fois et proclamé dictateur à vie.

Pour les défenseurs de la République, c'en est trop. Conspiration,

complot, élimination. Tout s'achève sur les marches du Capitole avec le fameux « *toi aussi, mon fils* » adressé par César mourant à Brutus, qui a mené la rébellion au nom de l'idéal républicain. Et reprise de la guerre civile : Marc Antoine, l'autre « fils » de César, séduit le peuple au cours d'un discours et prend le pouvoir.

Alex Rigola taille dans la pièce au scalpel, pour extraire la chair vivante de *Jules César* : que se passe-t-il une fois que, par passion, par haine ou par idéal, le tyran a été éliminé ? Passions, haines, et bien peu d'idéal : les vainqueurs se déchirent, le peuple se retourne comme un gant au gré de ses émotions, la guerre des mots fait rage – des mots dans le vide sidéral de tout projet, de tout programme. La politique vue par Shakespeare-Rigola, c'est un jeu de massacre dont l'actualité coupe le souffle – et dont personne ne réchappe.

Cette vision d'une noirceur sans concession prend place dans un univers blanc et noir où explosent quelques taches de rouge. Jules César est un danseur solitaire, enfermé dans son cocon de pouvoir (étonnant Ferran Carvajal) qui, mort, hante le champ de bataille. L'utilisation magistrale de la musique, qui va du *Lac des cygnes* à la techno la plus hypnotique, la danse contemporaine et les lumières noires habituellement réservées aux boîtes de nuit, tout concourt à faire de cette mise en scène fondée sur l'énergie corporelle et chorale de l'excellente troupe du Teatre Lliure une découverte forte et séduisante.

On n'est pas près d'oublier l'ouverture du quatrième acte, halucinante citation d'*Apocalypse Now*, le film de Francis Coppola, où *The End*, la chanson des Doors, et *La Chevauchée des Walkyries* accompagnent la déambulation

d'un enfant armé d'un avion de guerre en plastique.

Alex Rigola est un grand jeune homme de 34 ans qui regarde le monde avec une attention extrême derrière les épaisses montures noires de ses lunettes. Il dirige l'un des lieux de création théâtrale les plus intéressants d'Espagne, le Teatre Lliure (théâtre libre) de Barcelone. Le public, électrisé, lui a fait une ovation debout, le soir de la première, jeudi 11 décembre. Une ouverture théâtrale coup de poing-coup de maître pour Lille 2004.

Fabienne Darge

Juli Cesar, de Shakespeare. Mise en scène d'Alex Rigola. Théâtre du Nord, 4, place du Général-de-Gaulle, Lille (Nord). Tél. : 03-20-14-24-24. Samedi 13 à 20 heures et dimanche 14 à 16 heures. A Toulouse, fin février 2004. En catalan surtitré. Durée : 2 h 15.

Extractes de premsa durant la gira

“Un memorable Juli Cèsar (...) que fa del teatre l’art més contemporani que existeix”

Fabienne Darge (Le Monde)

“Així, assistim a un “Giulio Cesare” directe, immediat, m’atreviria a dir, senzillament: un espectacle de pura energia, que arriba a l’espectador amb tota la seva puresa i complexitat”.

Franco Cordeli (Corriere della sera)

“La batalla serà simfonia, els suicidis evocaran a les estrelles de rock, la tragèdia quedarà com la lluita dels poderosos. No es pot deixar perdre.”

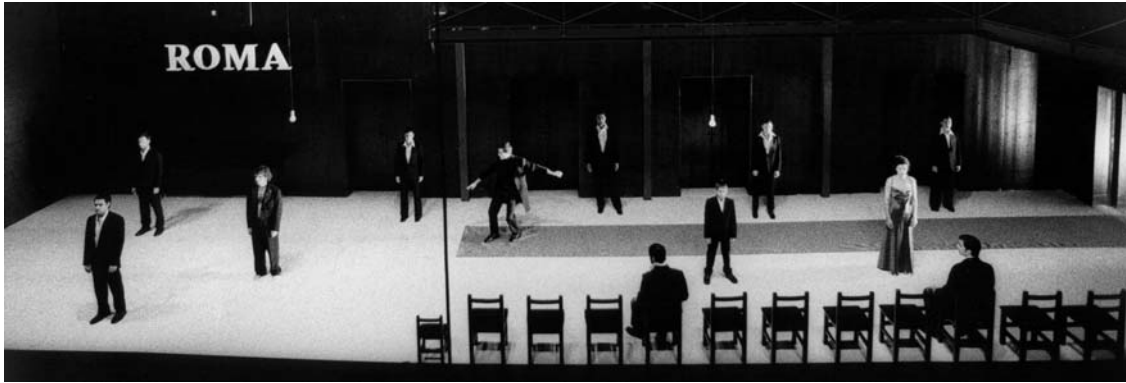
La Repubblica

“Rigola, utilizando de forma contundente la luz, la música, los silencios, el fragor puntual y el trabajo coral de los intérpretes, consigue comunicar con mucha fuerza el horror y la prodigiosa sabiduría que encierra este drama de Shakespeare”

Almudena Guzmán (ABC)

“Rigola es aquí mucho más que un desestabilizador desaforado. Es, con base sólida en Shakespeare, un exegeta de la corrupción del poder”

Javier Villán (El Mundo)

Gira 2002-2005

- Novembre 02: **Barcelona**
- Juliol 03: **Almagro**
- Agost 03: **Medina del Campo, Sagunt**
- Setembre 03: **Palerm (Itàlia)**
- Octubre 03: **Mataró, Manacor, San Petersburg (Rússia), Córdoba, Sevilla, Granada**
- Novembre 03: **Salamanca, Alcorcón, Leganés, Vitòria, Majadahonda, Madrid**
- Desembre 03: **Granollers, Girona, Lille (França), Lleida**
- Gener 04: **Gijón, Logronyo, Barakaldo, Cartagena, Lorca, Reus, Olot**
- Febrer 04: **Roma (Itàlia), Terrassa, Tolosa (França)**
- Abril 04: **Caracas (Veneçuela)**
- Juliol 04: **Chinchilla, Tarragona**
- Agost 04: **Olite**
- Octubre 04: **Cadís, Las Palmas de Gran Canaria, Santa Cruz de Tenerife, Valladolid, Valdepeñas, Manzanares**
- Novembre 04: **Alacant, Villena, Elx**
- Desembre 04: **Ourense, A Coruña, Toledo, Talavera de la Reina**
- 23 de desembre al 4 de gener 2005: **Teatre Lliure – Sala Fabià Puigserver, Barcelona**
- Març 04: **Cuenca, La Garriga, Vilanova**